

פליגי בה רב הונא ורבי ירמיה בר אבא. חד אמר — עולה, וחד אמר — אינו עולה.

ובהכי פליגי:

מאן דאמר עולה — דהא קרי ככל הקרואין.

ומאן דאמר אינו עולה — כדעולא.

דאמר עולא: מפני מה המפטיר בנביא צריך שיקרא בתורה תחלה?

מפני כבוד תורה, שלא יהא כבוד תורה וכבוד נביא שוה.

וכיון דמשום כבוד תורה הוא דקורא בתורה, ולא חובה הוא — למנינא לא סליק.

מיתביבי: המפטיר בנביא, לא יפחות מעשרים ואחד פסוקין, כנגד שבעה שקראו תורה.

ואם איתא דהמפטיר אינו עולה למנין הקרואין, אלא קורין שבעה מלבדו, הא עשרים וארבעה פסוקין הויין כנגד הקרואין, דהא שמונה הם! ?

ומתצינין: כיון דמשום כבוד תורה הוא

דעולה, לקרות כנגדו בנביא — נמי לא בעיי⁵⁹. כג-ב

מתקיף לה רבא: זחרי הפטרת "עולותיכם ספרו" [היא הפטרת פרשת צו], דלא הויין עשרין וחד פסוקין — וקרינן?!

ומתצינין: שאני התם — דסליק עניינא [שמסתיים העניין] קודם עשרין וחד פסוקין, ולהכי לא קרינן טפי.

ותמהינן: והיכא דלא סליק עניינא — לא פחתין מעשרים ואחד פסוקין?

והאמר רב שמואל בר אבא: זמנין סגיאיין הוה קאימנא קמיה דרבי יוחנן, וכי הוה קרינן עשרה פסוקי בהפטרה — אמר לן רבי יוחנן: אפסיקו!

ומתצינין: מקום שיש תורגמן — שאני, משום דאיכא טרחא דציבורא אם יקראו הרבה⁶⁰.

דתני רב תחליפא בר שמואל: לא שנו דאין פוחתין מעשרין וחד פסוקין, אלא במקום שאין תורגמן. אבל מקום שיש תורגמן — פוסק היכא דסליק עניינא, ואף אי לית בה כ"א פסוקין⁶¹.

מה שקראו הראשונים, כנגדו — לא בעינן! ? אלא, הוכיחו מכאן הראשונים, דבימי התנאים היה המפטיר קורא מה שלא קראו הראשונים. ותמהו אמאי נשתנה המנהג. עיי"ש.

60. כך פירש רש"י. ובר"ן כתב, דבהדי תרגום — הוה עשרים פסוקים, ופסוק אחרון שחוזר וכופל אשורית — קרי עשרים ואחת. וכך הוא ברמב"ם [פיי"ב מהל' תפילה הי"ג].

61. אבל בעינן לכל הפחות " פסוקין. ובירושלמי גרסינן דסגי בג' פסוקין.

דווקא בשמיני — משום "ברוב עם הדרת מלך". אבל ודאי שעולה למנין הקרואין.

ועיי' בתוס' בתענית [כ"ט ע"ב, ד"ה בשני], שהוכיחו מברייתא דהתם, דמפטיר עולה למנין שבעה.

59. הקשו התוס' והרא"ש, לפי מנהגנו שאנו נוהגין בכל שבתות השנה, שהמפטיר חוזר וקורא מה שקראו הראשונים, ואין קורא כלל אח"כ, אם כן, מאי קא משני: "כיון דמשום כבוד התורה הוא — כנגדו נמי לא בעינן", היה לו לומר בפשיטות, דכיון דאין קורא — אלא